

Fólkaflokkurin og Dagblaðið halda fram við síni útspilling av Tvøroyri

Sverre Midjord hevur her viðmerkingar til ta hatursskriving, sum Fólkaflokkurin, Óli Breckmann og Dagblaðið bera fram um Tvøroyri og tí fólki har búleikast

Tað er ikki ætlan mín at umrøða bókina «Mortensen's menn» hjá Akka hjá Johan í Øravík.

Axel Mortensen stjóri í Tórshavn er bygdamaður mín, og frá mínum barnárum og víðari fram, kenni eg væl víðurskiftini, bæði fyrr og seinri, tað fyrra upplýst av teimum, sum undan eru farin, ikki við illgitingum og niðursetandi skuldsætingum, men við tí sum veruliga fór fram, og so tað sum eg sjálvur havi fingist við.

Eg fari ikki at umrøða bókina sum so, tí so vildi eg nomið við nógv, sum ikki er umrøtt í henni, eitt nú tað, at arbeiðsgevarin og arbeiðarin ikki vóru teir fíggjindar, sum umrøðan hjá Dagblaðnum 9/1 1989 vil gera tað til.

Dagblaðið, Fólkaflokkurin og Óli Breckmann brúka bókina til at sparka eftir Tvøroyri, heimbygd míni, eftir bygdafólki mínum, heiðurligum kvinnum og monnum,

sum alt sitt liv gjørdur skyldur sínar, og sum nú mong ár aftaná, at tey eru farin í grøv sína, ikki skulu fáa frið, men verða hundsálkað av Fólkaflokkinum, Dagblaðnum og Óla Breckmann.

Tað ætli eg ikki at lata fara fram við borðinum.

Ikki er hundurin meira enn hálv bardur, er tað orðaljóð, sum verður brúkt til eitt heilt bygðasamfelag, so lágt kann ein fara, tá ein ikki fær fótastí politiskt. Tí tað er orsökini til hatursskrivingina hjá skrivarinum og flokki hansara, tað er orsökini til at sett verður niður á Tvøroyri og tað heiðurliga fólk, sum livir her, og ikki minni niður á ættarfólkið, sum farið er.

At so Óli Breckmann beinleiðis setur niður á ættarfólkið hjá børnum sínum er hann sjálvandi ikki vitandi um, ættarfólk míni. Tey vóru við sum fakfelagsfólk at stuðla bæði sandkassaprojekt-

inum «Ísvirkid» og «A.T.» Oliver Midjord og Andrea, kona hansara, vóru tvey av teimum, sum komu av bygd og settu seg niður á Tvøroyri, og sum limur her í fakfelagnum vóru tey við í hesum, sum Óli Breckmann kallar sandkassaprojekt.

Jú sanniliga «mangur fest við boga, sum ikki er mentur upp at toga». Tað má niva tær hart, at børn tíni hava slíkar persónar sum ættarfólk, men uttan mun til hvat tú persónliga heldur um tey og tiltøkini, sum tey vóru við at skapa, so ger tað einki. Tey eins og øll hini vóru heiðurlig fólk, sum gjørdur skyldur sínar, tó tey ikki altíð fingur rætt sín.

Tað vóru onnur sum vóru við at stuðla yvir limaskap sín í Fiskepigernes Fagforening.

Ein teirra, sum gjørdist limur í hesum felag stovningardagin, var Anna Malena Dimon, ættað ur

Tórshavn, sum gjørdist limur tann 29/1 1922.

Uttan iva hevur henda kvinnan, sum kom úr Tórshavn og sum kendi til tey vánaligu víðurskifti, sum vóru har tá á døgum, sent mangan góðan bita til ættarfólk sitt í Tórshavn.

Tað er eingin loyna at Mortensen's menn veruliga vóru framfyrir sína tíð, teir føddu ikki bara Tvøroyri, teir føddu alt Føroya land. Og tað er meira enn vit í dag kunna siga um teir sokallaðu friu fyrirtaksmenn, fólkaflokksmatadorarnar.

Mortensen's menn hevði ongan landskassa at halda seg fram at, teir vóru sínir egnu harrar.

Teir lögdu stóðir undir samfelagið Føroyar.

Og tá ið ein søgumaður, sum Óli Breckmann er, gevur seg til at skriva, so veit hann, at tað er søgufalsan at siga, at tað var fakrørslan, sum tók Mortensen's menn av

fótum.

At fakrørslan tók um endan, tá ið tey fíggjarligu óløgini høvdu tikið so nógv við sær, eisini Mortensen's menn, tað er sannleikin.

Jú sanniliga vóru Mortensen's menn sínir egnu harrar, við teimum dygdum og ódygdum, sum nú fylgja við, men báðiløst teirra vaks ikki upp til himmals, to spor hava teir sett eftir seg. Eitt eri eg sannførdur um, og tað er, at teir gomlu Mortensen's menn, teir høvdu ikki góðkent ta skriving sum Dagblaðið, fólkaflokkurin og Óli Breckmann, hava um Tvøroyri, heimbygd teirra, teir vóru nevniliga góðir við Tvøroyri.

Við hesari umrøðu, sum er í Dagblaðnum, letur blaðstjóri Akka hjá Johan í Øravík dryða í egði reiður. Tað er sanniliga ringur fuglur, sum ger tað, og eg rokni við, at tað hevur ikki verið ætlanin hjá Akka. Tí tað hevur hann persónliga onga grund til, tvørturímóti.

Eg og Tvørafólk kunna so sanniliga liva við tí

klipu, sum bókina nú er tí annað enn ein klipa vil hon ongantið bliva, so leingi ikki allur sannleikin er skrivaður, bæði tað negativa og tað positiva, og hetta fyri baðar partar.

Mortensen's menn fóru av knøðranum og mistu alt. Tað vóru so sanniliga onnur, sum eisini vórðu rakt, men sjálvandi tað vóru bara arbeiðs- og fiskimannaheim, og tað hevði tann minna týðningin.

Ísvirkid verður av blaðstjóranum kallað eitt sandkassaprojekt. Um so var, so eru nógv sandkassaprojekt nú á døgum, men munurin er tann, at tá mistu arbeiðsmenn og k-kvinnur hús og heim, tí tey settu til. Tað var eingin landskassi at taka um endan, men alt meðan sandkassaprojektið var virkið, so hevði tað sín týðning. Min góði vinur Hakon Djurhuus, sáli, kundi um hann var á livi, greitt viðhaldsfólki sínum frá, hvussu drongurin Hakon Poulsen úr Skúvoy vann sær pening til seinri læru við sildabátinum «Valiant» hjá sandkassaprojektinum á Tvøroyri, og hann kundi víðari sagt frá, at ein eyka koyggja bleiv gjørd á gallarinum fyri júst, at hann kundi koma við. Seinri bleiv navnið Djurhuus, og bleiv hann leiðari av fólkaflokkinum.

Hetta hoyrir við til Tvøroyrar søgu.

Tað at fiskimenn og kvinnur royndu at seta fót undir egðið borð, uttan at hava landskassan at taka til, tað verður av Óla Breckmann, Fólkaflokkinum og Dagblaðnum, kallað svass. Tað tev

